písemné prohlášení pěti porotců, že zodpověděli první hlavní otázku záporně a že tedy není možné, že byly jen čtyři hlasy proti vině. Podání téhož obsahu zaslal i obhájce obžalovaného, dověděv se o tom též po vyhlášení rozsudku a potvrdilo oněch pět porotců při dodatečném presidielním šetření správnost onoho prohlášení, kdežto bývalý vrchní porotce zase udal, že, třebas nemohl vyloučiti možnost náhodného omylu, podle svého mínění sčítal hlasy správně. To dalo obhajobě podnět k podání zmateční stížnosti ve prospěch obžalovaného z důvodů zmatečnosti čís. 4, 9 a 10 b) § 344 tr. ř. Důvod zmatečnosti čís. 4 § 344 tr. ř. spatřuje stížnost v porušení předpisu § 330 tr. ř. Podle třetího odstavce § 330 tr. ř. jest ohroženo zmatečností, když vrchní porotce nepřečte v přítomnosti všech porotců otázky a ihned po každé z nich výrok porotců k ní připojený. Že se tak v souzeném případě ohledně první hlavní otázky nestalo, stížnost sama netvrdí. Stížnost přes to se pokouší dokázati, že porušení § 330 tr. ř. nastalo, poněvadž prý zákon má na mysli jen skutečný výrok porotců, kdežto vrchní porotce nepřečetl prý tento skutečný výrok, nýbrž oznámil prý jako odpověď k první hlavní otázce poměr hlasů 8 ke 4, který nebyl výrokem porotců. Stížnost se tedy domnívá, že není vyhověno předpisu § 330 tr. ř. odst. 3, když byl přečten výrok, neodpovídající skutečnému poměru hlasů. Leč stížnost přehlíží, že jest podle čtvrtého odstavce § 330 tr. ř. přípustnou nová porada jen, jde-li o to, by se z výroku porotců odstranil smysl, který se do něho dostal pouhým nedorozuměním. Z tohoto předpisu vysvítá účel předpisu třetího odstavce § 330 tr. ř., že odpověď porotců musí býti pod neplatností vrchním porotcem čtena současně s otázkou v přítomnosti všech porotců za tím účelem, by byla všem porotcům umožněna kontrola, zda byla odpověď na otázku vrchním porotcem oznámena správně podle výsledků hlasování čili nic. Je tedy na snadě, že zákon má v třetím odst. § 330 tr. ř. na mysli čtení odpovědi porotců podle výsledků hlasování vrchním porotcem zjištěného a za pravý předpokládaného. Vyskytují-li se při tom pochybnosti neb odchylky od pravého výsledku hlasování, jest na porotcích, by pochybnosti ty oznámili, pokud nebyl vynesen rozsudek, a dali tak příležitost k opravě výroku podle jejich mínění nesprávného cestou § 330 odst. 4 tr. ř. Byl-li však výrok porotců prohlášen bez námitek se strany porotců a rozsudek na jeho podkladě vynesen (jak se stalo i v souzeném případě), jest míti za to, že výrok, jak byl prohlášen, s výsledky porady a hlasování skutečně souhlasí a nelze při tom prý stavší se nedopatření nebo porušení povinnosti uplatňovati teprve ve zrušovacím řízení, ani dokazovati dodatečným výslechem porotců jako svědků.

Čís. 3878.

Pěstounem ve smyslu § 152 čís. 1 tr. ř. je, kdo převzal cizí dítě bez obřadností potřebných k osvojení do domácnosti, by je živil, ošetřoval a vychovával jako své vlastní dítě (§ 186 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 22. května 1930, Zm II 2/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním neveřejném líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Moravské Ostravě ze dne 20. listopadu 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem násilného smilstva podle § 127 tr. zák. a přestupkem podle § 516 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost shledává zmatečnost rozsudku porotního soudu v tom, že sborový soud porotní zamítl při hlavním přelíčení návrh obhájce obžalovaného, by svědkyně Jana Š-á byla poučena, že jest podle § 152, čís. 1 tr. ř. oprávněna vzdáti se svědectví, protože obžalovaný jest jejím pěstounem, tedy v tom, že byl při hlavním přelíčení porušen předpis posledního odstavce § 152 tr. ř. Rozsudek není stižen zmatkem podle § 344 č. 4 tr. ř., jejž mu stížnost oním způsobem zřetelným poukazem vytýká. Ustanovení § 152 čís. 1 tr. ř. má, mluvíc o pěstounech svědkových, na mysli pěstouny po rozumu § 186 obč. zák. Pěstounem ve smyslu tohoto ustanovení zákona jest však jen, kde převzal cizí dítě bez obřadností potřebných k osvojení do domácnosti, by je živil, ošetřoval a vychovával jako své vlastní dítě (Krainz-Pfaff, System des österreichischen Privatrechtes, 4. vyd., 2 sv., str. 508, a j.). Obžalovaný netvrdil při hlavním přelíčení, že je pěstounem svědkyně Jany Š-é, a neuvedl ani okolností, jež by nasvědčovaly tomu, že Jana Š-á je jeho schovankou, nýbrž udal v tomto směru jen, že žije od května roku 1928 ve společné domácnosti s Annou Š-ou a že tato má u sebe i svou šestiletou nemanželskou dceru Janu Š-ou a prohlásil výslovně: »Starám se jen o svou konkubinu, jinak o nikoho«. Jana Š-a, jež byla při hlavním přelíčení slyšena jako svědkyně, a to před podáním onoho návrhu, nepotvrdila rovněž nic, co by poukazovalo k tomu, že jest obžalovaného pokládati za pěstouna Jany Š-é. Ani jinak nevyšlo při hlavním přelíčení nic na jevo, co by bylo nasvědčovalo tomu, že svědkyně Jana Š-á je schovankou obžalovaného. Tvrzení zmateční stížnosti, že se obžalovaný staral o Janu Š-ou tak, jako kdyby byl jejím vlastním otcem, nemá opory ve výsledcích hlavního přelíčení. Zamítl-li sborový soud porotní za onoho stavu věci návrh obhájcův, neporušil tím předpis posledního odstavce § 152 tr. ř. a nezatížil v důsledku toho rozsudek zmatkem podle § 344 čís. 4 tr. ř.

Čís. 3879.

Vojenská stráž požívá ochrany § 68 tr. zák.; její urážka je přestupkem podle § 312 tr. zák.

(Rozh. ze dne 23. května 1930, Zm I 194/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: